

[Dohrmann]

specielt vedrørende offentligt ansatte. Der er det jo straks lidt vanskeligere sådan at skifte folk ud, og så kalder man som regel afskedigelsesgrunden for samarbejdsvanskeligheder. Jeg mener ikke, at man ligefrem kan sige, at offentligt ansatte er mere forfulgte end andre, undtagen måske på et enkelt område, og det har vi desværre set nogle tilfælde af bl.a. i sygehussager o.lign., hvor offentligt ansatte har udtalt sig offentligt om den viden, de har, og dermed været kritiske over for systemet. Så er der lige pludselig kommet enten nogle fagforeninger eller andre, der har sagt: ja men vedkommende kan vi simpelt hen ikke arbejde sammen med, og så er det desværre i nogle tilfælde sket, at en eller anden er roget ud, og det er da forkert. Så langt er jeg enig med forslagsstillerne.

Jeg tror desværre bare ikke, at det er den slags situationer, forslagsstillerne tænker så meget på, det er nok noget helt andet, og ligesom de fleste ordførere, der har været heroppe, mener vi ikke, at der er behov for at få det forslag, som her er til behandling, gennemført.

Carsten Andersen (SF):

Jeg vil gerne takke for de positive tilkendegivelser, der er kommet over for dette forslag, og jeg synes, det også er meget positivt, at man henviser til, at man vil se på det udvalg, der sidder på det kommunale område. Jeg tror ikke, det er spor skadeligt for det udvalgsarbejde, der foregår på det kommunale område, at man her får en tilkendegivelse om, at man vil se på det fra folketingets side; måske vil det virke lidt befordrende på det pågældende udvalgsarbejde, at der har været denne positive tilkendegivelse fra salen her.

Af flere er jeg blevet kritiseret for, at bemærkningerne ikke har været fyldige nok, og at der ikke er undersøgelser nok. Samtidig blev der også talt om inflation i forslag og henvist til, at nu har vi jo fået rettet økonomien op, og så skulle man også nedsætte antallet af beslutningsforslag. Jeg har sådan set ikke – for ikke at anstrenge de overbebyrdede folketingsmedlemmer – villet skrive så forfærdelig langt om dette, for der er en rig holdig lektüre herom for dem, som læser fagblade, og som interesserer sig for, hvordan det offentlige behandler sine ansatte. Derfor

synes jeg ikke, der var nogen grund til at gentage det hele her.

Men dette forslag bryder med den praksis, der er ved at udvikle sig på tjenestemandsområdet, hvor arbejdsgiverne – og det er måske nok mest de kommunale – tror, at der er valgfrihed mellem at indlede et tjenstligt forhør, foretage en diskretionær afskedigelse og blot afskedige uden forudgående forhør. Flere har spurgt, om der er noget materiale om det. Enhver, der beskæftiger sig med ansættelse inden for det offentlige, ved jo, at der på kommunale områder ikke laves fælles statistikker for disse ting, fordi det ordnes individuelt af de enkelte organisationer på området, og dem er der temmelig mange af inden for det offentlige område; derfor vil det ikke være muligt at slå op nogen steder og se det, men jeg har benyttet mig af folketingets bibliotek, og dér har de en bog, der hedder »Afskedigelsesret«. Den er skrevet af Ole Krarup og Jørgen Matthiasen, og den er udgivet i 1984 på G. E. C. Gads forlag. Den vil man kunne låne deroppe – jeg tror, den står under nr. 34.

Deri er de oprindelige intentioner med offentlig ansættelse helt klart beskrevet, men denne sikkerhed i ansættelsen, ved at man havde ret til en tjenstlig undersøgelse, hvis man blev stillet over for en afskedigelse, er ændret til, at der i stigende grad sker afskedigelser på grund af samarbejdsvanskeligheder, og dermed har man ikke mulighed for at foretage undersøgelser. Jeg har ikke andet dokumentarisk bevismateriale end det materiale, som jeg henviser til, og så den faglitteratur, der er på området. Det har da i alle tilfælde givet en sådan række problemer, at man har nedsat et udvalg i det kommunale tjenestemandsområde til at undersøge disse ting.

Det er for mig at se i det hele taget et problem, at der i den offentlige sektor er et stigende antal sager, hvor ansatte afskediges på grund af deres kritiske holdning til forvaltningssystemet. Der tales meget – det er ikke blevet nævnt her – når dette sker, om politiske fyringer. Det vil jeg godt give medhold i. Det er ikke politiske fyringer, vi ser hyppigst, nej, det klare fikserer på den bureaukratiske facon, hvor det er en loyal ledelse, der tidligt opdager de bevidste medarbejders kritiske holdning over for systemerne og så på ren Klods Hans-manér siger: puh ha, væk med